SEGMENTAREA CUVINTELOR ÎN TEORIA MORFOLOGICĂ ŞI PROBLEMA PLURALELOR ROMÂNEŞTI ÎN *...URI*

MARTIN MAIDEN
University of Oxford

Cele mai însemnate teorii morfologice moderne sunt, în general, acelea de tip „abstractiv". Prin acest lucru ele se opun altor teorii care aparţin tipului „constructiv", specifice lingvisticii europene şi americane din secolul trecut. Cei doi termeni, „constructiv" şi „abstractiv", au fost inventaţi de lingvistul canadian James Blevins, care descrie aceste două perspective în felul următor: pentru teoriile zise abstractive, obiectul fundamental, primar, al analizei morfologice este cuvântul întreg, nu elementele care îl compun; în schimb, teoriile zise constructive se caracterizează tocmai prin faptul că ele 'construiesc' cuvintele morfologice întregi din elemente primare, mai mici decât cuvântul pe care îl compun. Elementele acestea sunt, bineînţeles, cele ce se numesc în terminologia tradiţională, „morfeme". James Blevins se exprimă în felul următor:

> A morphological analysis can approach the patterns in a grammatical system from one of two directions. One type of analysis isolates recurrent bases and exponents within a system, encapsulates each of these elements in an individual rule or entry that represents their grammatical properties, and then derives surface word forms from these simple elements by rules or other combinatoric principles. A second type of analysis treats word forms as the basic units of a system, and classifies recurrent parts as abstractions over full forms. There is an obvious sense in which the first alternative is 'morph-based' and the second is 'word-based'. [… I]t will be useful to refer to models that are word-based in a morphotactic sense as ABSTRACTIVE, and root-based, stem-based or morph-based models as CONSTRUCTIVE. (Blevins 2006: 533)

Nu este nevoie să enumăr aici avantajele unei perspective „abstractive" şi nici să explic de ce aceasta a devenit de departe cea mai influentă dintre teoriile morfologice moderne. Este suficient să amintesc studiul lui James Blevins, care oferă informaţiile necesare pentru înţelegerea acestor avantaje. Unul dintre aspectele acestei teorii care ne interesează aici este acela că segmentarea morfologică nu este punctul de pornire în analiza morfologică, ci este doar rezultatul unei analize a cuvântului morfologic, al unei analize a cuvântului în întregime şi a raportului lui cu celelalte cuvinte din paradigma morfologică respectivă. Procedeul la care mă refer, într-un fel identic cu acela clasic şi tipic tradiţiilor gramaticale antice şi manualelor didactice, a fost descris în felul următor de Jerzy Kuryłowicz (1949: 159):

BDD-V2314 © 2016 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:02:15 UTC)

> la notion du thème est postérieure aux formes concrètes composant le paradigme: on trouve le thème en dégageant les éléments communs à toutes les formes casuelles du paradigme (quand il s'agit de la déclinaison). P. e. *lup-us, -i, -o, -um, -orum, -is, -os* fondent le thème *lup-*.

Din acest punct de vedere, segmentarea în morfeme nu ar fi decât un efect secundar al analizei morfologice, dar este de netăgăduit faptul că în cazuri ca acela din limba latină descris de Jerzy Kuryłowicz există o repartizare sintagmatică a structurii cuvintelor. Ceea ce lipseşte însă din teoria lingvistică generală este o teorie a segmentării. După cum remarca foarte bine Andrew Spencer într-un articol din 2012 (Spencer 2012: 93): „In general, for any complex word in any language, there is (apparently) no way to establish a segmentation algorithmically. […W]hen we look at the practice of grammarians, it should be clear from a cursory glance through descriptions of familiar morphologically complex languages that there is no consensus on segmentation even for extremely well-studied languages." Principiul euristic pe care îl propune lingvistul englez pentru a distinge aşa-zisul 'stem' de flectivul unui cuvânt se numeşte „stem maximization principle" (Spencer 2012: 89, 99):

> Whenever we are confronted with a choice as to whether to treat a substring as an inflectional affix or as part of a morphomic[1] stem we should only opt for the inflectional affix solution if that solution is unequivocal and leads to a simple statement of exponence. Otherwise, we assume that the substring is part of the stem. A consequence of this principle is that we should treat any partial (that is, substring) as part of a morphomic stem whenever that partial recurs elsewhere in the paradigm with a different function (and especially if it has a function featurally incompatible with the function elsewhere in the paradigm).
>
> Stem Maximization Principle: If a recurrent word partial fails to realize unambiguously a single morphosyntactic property set assume that that partial is (part of) a stem. […] In other words, given a choice, prefer stems over inflections.

Dacă am înţeles bine acest principiu (unele aspecte ale explicației lui Spencer îmi par cam ambigue), mecanismul respectiv aplicat la o formă de plural românesc cum ar fi *gânduri* ar produce un rezultat cu totul aşteptat, adică *gând-uri*, întrucât *-uri* ar realiza „a single morphosyntactic property set". Acest rezultat este cel aşteptat, în sensul că în cazul de faţă toate gramaticile limbii române, fie istorice, fie sincronice, fie descriptive, fie normative sau pedagogice, segmentează tipul acesta de plural în acest mod. Adică, există un element care exprimă conţinutul lexical (aşa-zisa rădăcină) şi un altul, *-uri*, care exprimă conţinutul gramatical; acesta din urmă alternează cu celelalte desinenţe de plural *-i* sau *-e*: deci, tipul *gânduri* corespunde împărțirii obișnuite a unui cuvânt românesc în rădăcină și desinență, numai că *-uri*, spre deosebire de celelalte desinențe, nu este monovocalică. Or, ceea ce vreau să demonstrez este că segmentarea morfologică a tipului de plural *gânduri* în limba română de fapt nu este neapărat cea universal presupusă sau aşteptată (și acceptată). Comportamentul diacronic al vorbitorilor, cam şovăitor, arată, de fapt, că un cuvânt morfologic poate să primească mai multe segmentări şi că, de aceea, alcătuirea unei teorii generale a segmentării prezintă dificultăţi majore.

[1] Strictly Morphomic Stem Hypothesis (SMSH): 'all stems are strictly morphomic in the sense that the grammar does not relate those stems directly as exponents of morphosyntactic properties.'

BDD-V2314 © 2016 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:02:15 UTC)

În principiu, pluralul *gânduri* (este exemplul reprezentativ al acestei clase pe care îl voi folosi pe parcursul acestui studiu) ar admite zeci de segmentări diferite, numărul lor posibil fiind în funcţie de lungimea cuvântului. Dar problema segmentării unui cuvânt precum *gânduri* trebuie văzută în termeni mai concreţi. Marea majoritate a substantivelor româneşti se conformează modelului cu o segmentare în două elemente: rădăcina lexicală (deseori supusă alomorfiei paradigmatice) + desinenţa gramaticală (tipic monovocalică, monomorfică şi, eventual, cumulativă, în sensul că poate să exprime simultan mai multe valori gramaticale) (1):

(1) Structură lineară tipică a unui substantiv românesc (şi daco-romanic)

rădăcină lexicală prozodic invariabilă	+	desinenţă gramaticală monovocalică, monomorfică şi, eventual, cumulativă

	rădăcină	desinenţă	rădăcină	desinenţă	rădăcină	desinenţă
SG	*lup*	Ø (*u*)	*socr*	*u*	*os*	Ø (*u*)
PL	*lup*	*i*	*socr*	*i*	*oas*	*e*
SG	*deget*	Ø (*u*)	*cin*	*ă*	*vulp*	*e*
PL	*deget*	*e*	*cin*	*e*	*vulp*	*i*

Pluralele de tipul *gânduri* prezintă o asimetrie atât în raport cu singularul respectiv, cât şi cu celelalte tipuri de plural: exprimă exact aceleaşi trăsături gramaticale (numărul, eventual şi genul), dar conţin în plus un element recurent, …*ur*… Cum s-ar putea segmenta asemenea plurale? După modelul paradigmatic prezentat în schema de sub (1), următoarele segmentări ar fi posibile:

a. segmentarea *gând-uri*

Respectă invariabilitatea prozodică a rădăcinii lexicale. Prezintă însă o desinenţă bivocalică şi opacizează identitatea vocalei finale cu desinenţa de plural *-i*.

b. segmentarea *gând-ur-i*

Respectă invariabilitatea prozodică a rădăcinii lexicale şi pune în evidenţă faptul că vocala finală este identică cu desinenţa de plural cel mai frecvent utilizată, *-i*, dar nu se potrivește structurii obişnuite a secvenței desinenţiale, întrucât conţine două elemente.

c. segmentarea *gândur-i*

Respectă schema ‘rădăcină lexicală + desinenţă gramaticală monovocalică, monomorfică’. Antrenează însă o sporire ‘sintagmatică’ a alomorfiei din radical (*timp-/timpur-*). Dar acest tip pare să existe deja la alte substantive moştenite din imparisilabicele latineşti: HOMO - HOMINES > *om-*(*u*) - *oamen-i* (nu ***oam-eni*); SÓROR - SORÓRES > *sor-ă* - *suror-i* (nu ***sur-ori*); CAPUT - CAPITA > *cap-*(*u*) - *capet-e* (nu ***cap-ete*); NOMEN - NOMINA > ro.v. *num-e* - *numer-e* (nu ***num-ere*). De ce nu şi TEMPUS - TEMPORA > *timp-*Ø(*u*) - *timpur-i*?

Segmentarea *gând-uri* se referă la analiza „rădăcină + *-uri*”, care respectă invariabilitatea prozodică a rădăcinii lexicale, dar prezintă o desinenţă *bivocalică* şi tinde să opacizeze faptul că vocala finală este identică cu desinenţa de plural a mii de alte substantive; segmentarea *gând-ur-i* are în vedere analiza „rădăcină + *ur* + *i*”, care respectă invariabilitatea prozodică a rădăcinii lexicale şi pune în evidenţă faptul că vocala finală este identică cu desinenţa de plural *-i*, care are o largă răspândire în limbă, dar nu se conformează structurii obişnuite a secvenței desinenţiale, întrucât conţine două elemente; o a treia segmentare

BDD-V2314 © 2016 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:02:15 UTC)

posibilă, *gândur-i*, constă în analiza „rădăcină + *i*”, care respectă schema „rădăcină lexicală + desinenţă gramaticală monovocalică, monomorfică”, dar comportă o sporire „sintagmatică”, alomorfică, a rădăcinii (*timp-/timpur-*). Trebuie recunoscut însă că acest din urmă tip de analiză, deşi rar, pare să existe şi la alte substantive moştenite din imparisilabicele latineşti, cum ar fi *om-*(*u*) – *oamen-i*, *sor-ă* – *suror-i*; *cap-*(*u*) – *capet-e*; ro.v. *num-e* – *numer-e*. De ce nu şi *timp-*Ø(*u*) – *timpur-i*, care, la rândul lui, provine dintr-un imparisilabic latin?

Dacă vrem să aflăm ce fel de segmentare atribuie vorbitorii pluralelor de acest tip, trebuie să ne uităm în diacronie. În lipsa unor experimente psiholingvistice la care să participe vorbitorii moderni, trebuie să considerăm istoria limbii. Rezultatele pe care le obţinem prin acest procedeu sunt cam derutante, întrucât pun în evidenţă cel puţin două tipuri de segmentare aparent contradictorii. Echivalenţa între *-uri* şi celelalte desinenţe se manifestă deja în cazul înlocuirii analogice masive a desinenţelor de plural cu *…*ora* în proto-română. Tipul TEMPUS – TEMPORA >*ˈtɛmpu – *ˈtɛmpora > *timp – timpuri*, este baza a sute de inovaţii de tipul UENTUM – UENTOS > *ˈvɛntu – *ˈvɛntora > *vânt – vânturi* sau LOCUM – LOCOS/A > *ˈlɔku – *ˈlɔkora > *loc – locuri*. Acelaşi fenomen se va repeta, mult mai târziu, în înlocuirile lui *-e* cu *-uri* (Graur 1968: 127u.), spre exemplu: *ciur – ciure > ciur – ciururi*; *puţ – puţe > puţ – puţuri*, ş. a. m. d. În cazul unor feminine, desinenţa de plural a fost înlocuită de *-uri* (cf. Frâncu 1982; 1997; Maiden 2014): *carne – cărni > carne – cărnuri*; *făină – făini > făină – făinuri*; *lipsă – lipse > lipsă – lipsuri*; *pastramă – pastrame > pastramă – păstrămuri*.

Pe de altă parte, există dovezi din trecutul îndepărtat, dar și moderne, care indică faptul că între *...ur* şi *-i* ar exista o graniţă, o cezură morfologică. Ştim că -A final al pluralelor neutre latineşti este înlocuit sistematic în preistoria limbii române de *-e* (desinenţa de feminin plural): BRACCHIUM – BRACCHIA, CORNU – CORNUA, SIGNUM – SIGNA > MSG *braţ* – FPL *braţe*, MSG *corn* – FPL *coarne*, MSG *semn* – FPL *semne*. Aceeaşi înlocuire se produce la fel de sistematic şi la toate pluralele în *…*ora*: TEMPUS – TEMPORA > MSG *timp* – FPL *timpure* ş. a. m. d. (tip păstrat, de pildă, în istroromâna modernă). Mult mai târziu, asistăm la înlocuirea istorică a lui *-e* feminin plural cu *-i* (cf. Iordan 1938: 10–17; 32–35; 40–42): *roată – roate > roată – roţi*; *aripă – aripe > aripă – aripi*; *gură – gure > gură – guri*; *bucată – bucate > bucată – bucăţi*; *coadă – coade > coadă – cozi* ş.a.m.d. Iar *-e* final din pluralele în *-ure* este supus sistematic aceleiaşi înlocuiri: *foc – focure, timp – timpure, ceas – ceasure > foc – focuri, timp – timpuri, ceas – ceasuri* ş. a. m. d.

Mai este de adăugat că doamna Maria Marin, într-un articol din 2010, a identificat zeci de exemple din graiurile româneşti sudice, prin care se atestă introducerea desinenţei *-i* la pluralul substantivelor aşa-zis „neutre”. Aceste exemple arată că fenomenul este prezent numai la pluralele „neutre” care, cel puţin în limba standard, dar şi în dicţionarele ce iau în consideraţie variantele regionale, au desinenţa *-e*. Cele câteva exemple cu *-uri* care apar în lista alcătuită de doamna Marin par să fie numai variante ce alternează cu formele în *-e*, şi eu nu am găsit decât un singur exemplu care să aibă numai pluralul în *-uri* (*crânguri* care devine *crângi*). Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă, probabil, că *-i* este identificat cu *-i* final din *-uri*: adică, în mintea vorbitorilor *-uri* conţine deja o desinenţă *-i*, separată de *-ur-*. În acest caz, *-i* nu poate să-l înlocuiască pe *-uri* pentru că acesta din urmă nu constituie „o desinenţă” de sine stătătoare, ci conţine două elemente. Segmentarea corectă a lui *ˈtɛmpora, *timpure* pare să fie ˈtɛmpor-a, *timpur-e*, şi nu ˈtɛmp-ora, *timp-ure*.

Am văzut, pe de o parte, că *-uri* poate să fie tratat ca un element independent de materialul care îl precedă; adică ar exista o cezură morfologică între *gând-* şi *-uri*. Pe de altă parte, tocmai am constatat că poate să existe şi o diviziune morfologică între *-ur-* şi *-i* final. Lucrul cel mai surprinzător și, în general, trecut cu vederea este că există dovezi că *-ur* face

BDD-V2314 © 2016 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:02:15 UTC)

parte din rădăcina lexicală, împreună cu *gând*. Astfel, rădăcina lexicală la plural ar fi nu *gând-*, ci *gândur-*. Destul de des, morfologia derivaţională se foloseşte de forma în *-ur* pentru a construi cuvinte noi, ca în următoarele exemple (cf. Byck și Graur 1967: 66; Marin 2009):

substantiv	lexeme derivate
colţ – colţuri	*colţuros, colţurat*
deal – dealuri	*deluros*
fel – feluri	*a feluri, felurime,*
frig – friguri	*friguros, frigurică*
moft – mofturi	*mofturos*
nod – noduri	*noduros, nodurar*
pic – picuri	*a picura, picurează*
râu – râuri	*râurel, râurean, a râura*
şold – şolduri	*şolduros*
timp – timpuri	*timpuriu*
vânt – vânturi	*vânturos*

De asemenea, asistăm la fenomene de nivelare paradigmatică prin care se generalizează alomorful de plural în *-ur*, tratat ca şi cum ar fi rădăcina lexicală de bază a substantivului. Următoarele exemple par să presupună includerea lui *-ur-* în rădăcina lexicală:

M *fag* (?)	F *faguri*	>	M *fagure*	M *faguri*
M *fald*	F *falduri*	>	M *faldur* (regional)	M *falduri*
M *frig*	F *friguri*	>	F *frigură*	F *friguri*
M *arm*	F *armuri*	>	M *armure* (regional)	M *armuri*
M *ram*	F *ramuri*	>	F *ramură*	F *ramuri*
M *pic*	F *picuri*	>	M *picur*	M *picuri*
M *strug* (?)[1]	F *struguri*	>	M *strugure*	M *struguri*

Aceste armonizări comportă întotdeauna anularea alternanţei de gen între singular şi plural (cf. MSG *pic* – FPL *picuri*, dar MSG *picur* – MPL *picuri*). Fenomenul de anulare a alternanței de gen nu se observă însă în cazul extinderii alomorfului plural la singular în cazuri ca: M *cap* F *capete* > M *capăt* F *capete*; M *farmăc* F *farmece* > M *farmec* F *farmece*.

Acest comportament al lui *-ur-* ar putea fi un indiciu al faptului că acest element structural are un dublu statut: pe de o parte, este un formativ care se opune unui singular fără *…ur...*, exprimând, în același timp, genul; pe de altă parte, reprezintă doar secvența finală a rădăcinii, și în acest caz nu are niciun rol morfosintactic.

Observăm că tipul *gânduri* (ˈgɨndur^{j}) are un profil prozodic paroxiton (sau anteproparoxiton cu *-i* final plenison: ˈgɨnduri[le]), faţă de un singular oxiton *gând*. Or, unele substantive care seamănă, prozodic, cu tipul *gânduri* par să fi fost influenţate analogic de acest tip. În româna veche, singurul substantiv având *-e* la singular care să fi aparţinut clasei aşa-numitelor „neutre” era MSG *núme* – FPL *númere* (cf. Densusianu 1961:106). Într-unele graiuri din nord observăm, de fapt, că la plural *-ere* pare să fi fost înlocuit de *-uri*: cf. ˈnume – ˈnumur^{j} (Marin, Mărgărit și Neagoe 1998: 92). De asemenea, în unele dialecte italienești atestările medievale arată că *nome* este singurul substantiv „neutre” care are singularul în *-e* şi nu în *-u* sau *-o* (*nome – nomora*).

[1] Cf. Marin (2009: 224).

BDD-V2314 © 2016 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:02:15 UTC)

NÓMEN - NÓMINA > *ˈnome - *ˈnomena
TÉMPUS - TÉMPORA > *ˈtɛmpu - *ˈtɛmpora

Se pare că încadrarea excepţională a acestui substantiv în clasa aşa-ziselor „neutre” se datorează profilului prozodic al pluralului faţă de singular, care corespunde exact structurii prozodice a clasei «neutrelor» de tipul *ˈtɛmpu – *ˈtɛmpora. Însă în cazul *ˈnomena, elementul ˈnomen- face parte din rădăcina lexicală. O asemenea influenţă analogică din partea lui *ˈtɛmpora presupune, de aceea, că şi *ˈtɛmpor constituie rădăcina substantivului. La nivel dialectal, unele substantive masculine a căror rădăcină are forma paroxitonă atât la plural, cât şi la singular, capătă singulare analogice noi, fără -Vr final (cf. Byck și Graur 1967: 65u.): unele substantive masculine a căror rădăcină are forma ˈC(C)VC(C)Vr atât la plural, cât şi la singular, capătă singulare analogice noi, fără -Vr final: SG *crúmpir* ‘cartof’ – PL *crúmpiri*, SG *hlújer* ‘coceanul firului de porumb’ – PL *hlújeri*, SG *jneápăr* ‘jneapăn’ – PL *jnéperi* > *crump* – *crúmpiri, hluj – hlújeri, jnep – jnéperi*. Este vorba, fără îndoială, de o analogie cu tipul *gând – gânduri*ˆ. Întrucât *crúmpir-* etc. face parte din rădăcină, asemenea schimbări presupun că ˈgindur- etc. este un alomorf al rădăcinii gind-. Trebuie subliniat că este foarte puțin probabil ca *-ir-*, *-er-* din aceste exemple să fi fost analizate ca desinențe de plural echivalente cu *-ur-*: sunt fonologic diferite din punctul de vedere al conținutului segmental şi, spre deosebire de pluralele în *…uri*, nu manifestă alternanța de gen (cf. MSG *gând* – FPL *gânduri*, dar MSG *crump* – MPL *crumpiri*). Întrucât *crúmpir-* etc. face parte din rădăcină, asemenea schimbări presupun pe *gândur-* etc., ca alomorf al rădăcinii *gând-*.

Nu pare să existe un singur răspuns corect la întrebarea „Cum segmentează vorbitorii pluralele ca *gânduri*?” Dovezile diacronice justifică atât segmentarea *gând-uri*, cât şi segmentarea *gândur-i*. Aceste două posibilități implică şi cea de-a treia posibilitate, adică *gând-ur-i*. Pe bună dreptate, Andrew Spencer (2012) scrie:

> there is as yet NO consensus on how to segment complex words, even in extremely well-studied languages, and even less consensus on how to determine which word pieces function as the (principal) exponents of any given set of inflectional properties.

Poate că această constatare n-ar trebui să ne mire și nici nu ar trebui să ne îngrijoreze. O asemenea aparentă lipsă de acord între lingvişti nu constituie neapărat o lacună a teoriei morfologice. Poate să fie pur și simplu un efect al faptului că posibilitățile de repartizare morfologică a conţinutului semantic şi gramatical în cazul unui cuvânt morfologic complex sunt, de fapt, multiple pentru vorbitori. Aceasta este exact concluzia la care ne-am aştepta, având în vedere ipotezele formulate în cadrul teoriilor morfologice de tipul „Word and Paradigm”, unde elementele care se degajează din segmentarea morfologică nu trebuie considerate ca fiind nişte „cărămizi” sau „atomi”, din care s-ar construi, înșirându-le, cuvinte morfologice întregi, ci doar ca epifenomene ale faptului că în structura morfologică a limbii „cuvântul”, și nu „morfemul”, este elementul de bază. Aşa-zisele „morfeme” sunt doar rezultate ale unei analize efectuate de vorbitori, iar aceștia pot să ajungă la concluzii diferite, ba chiar, uneori, de-a dreptul contradictorii.

BDD-V2314 © 2016 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:02:15 UTC)

BIBLIOGRAFIE

Blevins, James, 2006, "Word-based morphology", *Journal of Linguistics*, 42, p. 531–573.

Byck, Jack, Alexandru Graur, 1967, „Influenţa pluralului asupra singularului substantivelor şi adjectivelor în limba română", în *Jacques Byck. Studii şi articole*, București, Editura Ştiinţifică, p. 49–92.

Densusianu, Ovid, 1961, *Istoria limbii române. II*, București, Editura Ştiinţifică.

Frâncu, Constantin, 1982, „Vechimea şi difuziunea lexicală a unei inovaţii comune dialectelor limbii române: desinenţa *-uri* la pluralul femininelor", *Limba română*, 31, p. 199–212.

Frâncu, Constantin, 1997, „Morfologia", în Ion Gheţie (ed.), *Istoria limbii române literare (epoca veche)*, București, Editura Academiei Române, p. 113–146; 319–346.

Graur, Alexandru, 1968, *Tendinţele actuale ale limbii române,* București, Editura Ştiinţifică.

Iordan, Iorgu, 1938, „Pluralul substantivelor în limba română actuală", *Buletinul Institutului de Filologie română „Al. Philippide"*, 5, p. 1–54.

Kuryłowicz, Jerzy, 1949, „La nature des procès dits 'analogiques'", *Acta Linguistica*, p. 121–138.

Maiden, Martin, 2014, „The plural type *cărnuri* and the morphological structure of the Romanian feminine noun in diachrony", în Gabriela Pană Dindelegan, Rodica Zafiu, Adina Dragomirescu, Irina Nicula, Alexandru Nicolae şi Louise Esher (eds.), *Diachronic Variation in Romanian*, Newcastle, Cambridge Scholars Publishing, p. 33–54.

Marin, Maria, 2009, „Importanţa formelor de plural în stabilirea filiaţiei unor cuvinte', în *Lucrările celui de-al XIII-lea Simpozion Internaţional de Dialectologie*, Cluj-Napoca, Editura Mega, p. 219–225.

Marin, Maria, 2010, „Despre desinenţa *-i* la substantivele neutre în graiurile munteneşti', în Gheorghe Chivu, Oana Uţă Bărbulescu (ed.), *Studii de limba română. Omagiu profesorului Grigore Brâncuş*, Bucureşti, Editura Universităţii din Bucureşti, p. 135–144.

Marin, Maria, Iulia Mărgărit, Victorela Neagoe, 1998, „Graiurile româneşti din Ucraina şi Republica Moldova", *Fonetică şi dialectologie*, 17, 69–155.

Spencer, Andrew, 2012, „Identifying stems", *Word Structure*, 15, p. 88–108.

WORD SEGMENTATION IN MORPHOLOGICAL THEORY AND THE PROBLEM OF ROMANIAN PLURALS IN …*URI*

(*Abstract*)

"Word and Paradigm" approaches to morphology place whole word-forms in the foreground of morphological analysis and background the internal segmentation of words. While denying the centrality of the traditional notion of the 'morpheme', such approaches do not in principle exclude the internal segmentation of words. What they lack, however, is any general account of the nature of such segmentation. This study analyses the case of Romanian noun plurals of the type *gânduri* (corresponding to singular *gând*), adducing diachronic evidence that speakers analyse the element *...ur...* both as part of the lexical root and as part of a plural desinence. I argue that the data show that linear word-internal segmentation plays an important role in inflexional change, but also that the apparently contradictory analyses involved are exactly what the Word and Paradigm approach predicts.

BDD-V2314 © 2016 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:02:15 UTC)